

Kiel-Windeweer

Een dorp dat geordend is langs het kanaal, kilometers lang. De huizen en boerderijen staan zij aan zij maar stuk voor stuk vrijstaand te sluimeren aan het water. Hier kwam ik vijftig jaar geleden al, kleine jongen achterop de brommer, een mentos van papa in de mond, sunkist in een tasje. Dat dronken we op de begraafplaats waar hij net zo lang zocht tot hij het grafhek had gevonden dat hij met zijn eigen vader had gesmeed. Daar vertelde hij dan over terwijl ik het driehoekige pakje leeg zoog met een rietje, de hitte van de smidse, het hete ijzer sissend in het koelwater. De regen geselde de zerken maar wij stonden knus onder het afdak van het lijkenhuisje.

De kinderen in deze streek zijn gemaakt van stampot en tegenwind. Stevige kinderen zijn het, met benen als jonge bomen. Ze daveren de trappen op, bij een leswisseling trilt het gebouw als een voetbalstadion na een doelpunt. Van elk woord slikken ze tenminste een paar letters in, dezelfde letters die ik al van jongs af aan inslik. Dat spaart tijd, vooral als je ook nog eens spaarzaam bent met je teksten. Daarin ben ik dan weer juist vrij zwak, ook al van jongs af aan. Maar in Kiel-Windeweer tilt de boer op zijn trekker alleen zijn vinger van het stuur als je hem voorrang verleent. En als je hem geen voorrang verleent, blijft zelfs die beweging achterwege.

Een land van opkroppen, al eeuwenlang. Hier is zo goed opgekropt dat diep onder de aarde de grootste bodemschat van het hele land gevonden werd. Doordat Groningen gas gegeven heeft, rijdt het hele land nog steeds met grote vaart. Randstedelingen zouden daar verplicht af en toe over moeten mijmeren.

De mensen hier staan er zelden bij stil. Hun kinderen evenmin. Ze zijn klein van binnen, blozen bij een compliment, weten daar niet mee om te gaan, op hun harde schijf is daar geen mapje voor aangemaakt. Hun trots is er wel, maar die woont diep van binnen in hun ziel, een kleine harde kern, met daaromheen heel veel weke onzekerheid. Mooie mensen, mooie kinderen. Ik zie ze gaan langs het Kieldiep, waar overheen kleine bruggetjes de beide oevers verbinden, elke kilometer een bruggetje. Op hun rug de magenta schooltas die ze op de open dag meekregen, teken dat je er nu echt bij gaat horen. Over het peloton heen kijkend zie ik de uitgestrekte velden met hier en daar een rij populieren om de plaats aan te duiden waar een nieuw uitgestrekt veld begint. Ik hoop dat die kinderen het ook zien, af en toe.

Nergens in ons land heb je meer zicht op de hemel dan hier.